

Класичне строфе – Душко Р. Недовић

У ТАМИ НЕРАЗУМА

Тјерају ме да исток изаберем,
онда неки да се окренем западу,
да зелене јагоде никад не берем,
да стар не волим дјевојку младу.

Наговарају ме да оставим пиће,
да се одрекнем масне хране,
ма ја сам људи слободно биће,
зашто постављате глупе забране.

Кажу држи се само једне вјере,
и обавезно бирај своју боју коже,
образ се савјетници водом не пере,
дрва се без ватре узалуд ложе.

Ја хоћу да гледам излазак сунца,
како ако се не окренем ка истоку,
да ми заједно са свима срце куца,
и да волим коју год хоћу дјевојку.

Волим заласке тихе у предвечерје,
али морам гледати баш ка западу,
за мене су све вјере правовјерје,
и југ и сјевер су ми често у хладу.

Па једноставно кажем људском роду,
дај пустите ме већ једном на миру,
ја хоћу само своју непомућену слободу,
сви се на овом свијету рађају и умиру.

ЈОШ УВИЈЕК СИ ТУ

Силазим низ њене небројане тајне,
док ме прате, тихо, усамљене мелодије.
Снове сакупљам незаборавне, трајне,
пуштам сунце да се тишином смије...

Станује још увијек несметано у мојој глави,
одвојена видицима мутних сјећања,
дар закључани који се благословом слави,
као невини осмијех првог обећања...

Још увијек плеше на врховима мојих стопала,
живот нам није путеве на раскршћу раздвојио,
пјесма крила њежних у мојој души је остала,
нијесам се довољно њених отрова напојио...

НИЈЕМИ ПОГЛЕДИ

Што очи твоје невино римом кажу,
ријечима ми никада нико рећи неће.
Твоје нека ме варају и нека лажу,
само нека капају њежним капима среће.

Осмјех твој како зна да ме развесели,
то ријечима ни анђели не знају рећи.
На раскрсници судбене гђе смо се срели,
непогрешиво си ми нашла пут ка срећи.

Оно што додири непримијетно ураде,
у пролазу када се тајне дотакну случајно.
То не могу испјевати најљепше баладе,
дешава се, небески, несвјесно и тајно.

Неспутани шапати, изговорени нијемо,
говоре више од књиге, радо, прочитане.
Када се безгласно међу многима зовемо,
путем вјетра који не желимо вјечно да стане.

